

Världsleda

Välkomna i Guds namn. Jag kommer med Guds välsignelser till er.

Mina kära vänner, eftersom vissa av er funderar över ämnet världsleda – en odefinierbar längtan eller melankoli eller sorgsenhet som kan komma över er ibland – skulle jag vilja välja detta ämne som temat för dagens föredrag.

Känslan har flera rötter och det finns därför en mängd möjliga orsaker till värdslig leda. Längtan efter Gud och fullkomlighet spelar förstås också en roll här, oavsett om den är medveten eller inte, liksom nostalgin för ens sanna andliga hem som finns i varje människa. För här på jorden är ni bara besökare, det är inte ert sanna hem. Men detta är aldrig den främsta anledningen till den odefinierade längtan. Dess bakgrund är mer komplex och det är detta jag vill tala om nu.

När människor avviker från de gudomliga lagarna i sina själar i något avseende – och ju mer omedvetet detta sker, desto större är avvikelsen – då kan en diffus känsla av sorg och längtan ibland gripa tag i dem; det är som om deras högre jag skulle svara och uppmuntra dem att förnimma att något inte står helt rätt till inom dem. De vet till exempel inte hur man öppnar sig för att älska i ordets sanna bemärkelse; de kan inte ta fram en känsla som är vital i människans liv. Som en konsekvens återvänder inte kärleken till dem på det riktiga och uppfyllande sättet. Deras själar svarar då med en känsla av leda.

Människor tror ofta att de är mycket förmögna att älska – och det kan även vara sant – men den förmågan går inte in i rätt kanal på grund av att förvrängningarna i själen förhindrar det. Det kan finnas många olika slags förvrängningar, till exempel en rädsla för att egot gör sig alltför uppenbart. Man kan rätt så ofta se att människor verkligen trängtar efter kärlek och även är villiga att älska, dock bara under villkoret att de älskas först. En sådan "säker affär" låser inte bara dörren, utan skapar en förvrängning i själen som då kan framkalla känslan av värdslig leda, eftersom personen kommer att förbli ensam. Rädslan i personen säger: "Om jag ger först, utan att vara säker, kan min stolthet såras, jag kan skadas, den andra skulle kunna vålla mig smärta."

Rädslan för att bli besviken är ett tecken på en överkänslighet och överkänsligheten är ett tecken på en falsk känsla av ens egen viktighet. Hela den inre processen är centrerad kring egot och detta måste blockera strömmen av äkta kärlek, som har en motsatt riktning. Blockeringen strider mot den gudomliga lagen och själen måste därför lida. I samma ögonblick som du återställer ”den inre omkopplaren”, så att du inte tar din rädsla för vad som kan hända dig så allvarligt, kan du fritt ge av din kärlek. Din kärlek är då ursprunglig och oförfalskad, eftersom detta andra ”du”, med allt som du saknar och längtar efter, blir viktigare än detta ”jag” med dess fåfänga och högmod. Då kommer känslan av att du saknar uppfyllelse, den diffusa trängtan, att försvinna, eftersom du uppfyller en vital funktion i den mänskliga naturen och är således i harmoni med Gud och ditt eget högre jag, åtminstone i det här avseendet.

Missförstå mig inte. Jag vill inte antyda att en person som har den här speciella missuppfattningen nödvändigtvis är självisk. Han eller hon kan till och med vara mindre självisk än en annan som redan har hittat nyckeln till detta problem. Man bör skilja mellan att vara självisk och att vara självcentrerad. Båda är felaktiga, men deras verkan är inte alltid densamma. Jag vill inte ens antyda att en sådan person måste vara småaktig och ovillig att ge. Saken är bara att i okunnighet kanaliseras genuina känslor genom det sjuka, lägre jaget in i en felaktig riktning.

Det är inte ens så att individer som passar in i den här beskrivningen inte alls kan älska. Det kan finnas vissa personer runt omkring dem som de visar all sin kärlek för. Ändå kommer de inte att kunna undvika de diffusa, utleda känslorna. Det är så, för om deras känslor kanaliseras på rätt sätt, även vad gäller dessa få älskade människor, så skulle deras kärlek inte bara vara koncentrerad på ett fåtal människor, utan den skulle gå ut mot alla i deras omgivning som kan framkalla positiva känslor. De skulle då nå ut med en helhjärtad kärlek, utan rädsla för att ta risker, även i den utsträckning som den andra personens personliga känslor kärleksfullt ges lika stor vikt som de egna känslorna.

Allt detta kan inte tas för givet, mina vänner, för oavsett hur mycket ni kanske intellektuellt och i princip håller med om, släpar känslorna efter, förutom i mycket sällsynta fall. Er kärlek skulle naturligtvis skilja sig åt för varje individ, eftersom ni människor tar för givet att man verkligen älskar vissa medmänniskor mer än andra – och så länge som ert utvecklingsstadium fortfarande håller er kvar i reinkarnationscykeln kan man inte förvänta sig att ni tror något annat. Ni vet också av erfarenhet att kärleken till din moder skiljer sig från kärleken till din partner, att kärleken till din syster eller bror skiljer sig från kärleken till ditt barn, att kärleken till din fader skiljer sig från kärleken till din vän och den skiljer sig även från vän till vän. Det finns så många varianter av kärleksströmmar och de har alla substans och form i anden. Deras färger, nyanser, ljud och dofter varierar stort. Och den mänskliga förmågan att älska skulle vara tillräckligt stor för att alstra alla de olika energiströmmarna, om bara inte egots sjuka tendenser skulle stå i vägen.

När ni älskar någon väldigt mycket, har ni ofta den diffusa känslan av att man måste ta bort en del kärlek från någon annan som man kanske vill älska ännu mer, och ni har samma känsla vad gäller andras kärlek för er; det verkar som om den ena personen skulle behöva missgynnas till förmån för den andra när kärleken delas. Genuin, sund kärlek är emellertid odelbar; den förminskas aldrig. Ju mer kärlek som alstras, desto mer mångdubblas den. Inte heller här vill jag bli missförstådd: jag avser här inte sexualitet och eros. Detta följer eviga lagar och ni måste finna sanningen inom er. Det är så med Gud, som älskar sina otaliga barn, som alltid älskar mer, aldrig mindre.

Hur kan en genuin, sund kärlek uppnås? Inte genom att försöka tvinga dig att älska, det kan inte fungera. Den kan endast uppnås indirekt, genom att börja med dig själv, det vill säga genom att ingående granska dig själv, utan att bedra dig själv. Upptäck hur omfattande ditt ego är, din överkänslighet, din fåfänga, ditt högmod och hur de spelar sin roll. Den som har förstått detta har tagit det första steget mot att uppnå en sann, genuin kärlek och därmed också mot att lätta de längtansfulla, sorgesamma, nostalgiska känslorna eller vad man nu vill kalla dem. Det är bara du som kan undersöka din själ och om du upptäcker att allt inte står rätt till inom dig, då vet du också att din själ behöver läkas i detta avseende.

När människor koncentrerar all sin kärlek på en person och gör det på fel sätt då deras själar inte är friska inom det här området, kommer kärleken till den personen att försvaga dem. De kan vara så rädda för att förlora kärleken från den andra att de inte kan vara sanna mot sitt eget jag och på så sätt kommer de verkligen att förnedra sig själva och förödmjukas av den andra. Det sker på ett osunt sätt, utifrån svaghet och rädsla, inte utifrån styrka. Vissa människor tror i själva verket att det är ett tecken på verklig, stor kärlek när man nedvärderar sig själv; de bedrar sig dock. Andra är så rädda för precis det – att bli förödmjukad – att de gör sig helt avskurna från alltför starka känslor.

När du älskar på ett sunt och genuint sätt, sätter du aldrig din värdighet på spel. Du kan mycket väl behöva ge upp ditt insisterande på att du måste bevara din värdighet till varje pris, men just för att du ger upp insisterandet på din värdighet kan du vinna det som du var beredd att ge upp. Detta är den oföränderliga andliga lagen. Du kommer tydligt att särskilja i din själ att du måste ge upp ditt högmod, ditt egos viktighet, men du behöver inte ge upp att vara sann mot dig själv. Detta kan först vara svårt att förstå, men meditera över det och ni kommer att uppfatta skillnaden. De som kan älska på ett genuint sätt utan att vara rädda för att deras lilla stolthet kan såras eller att de kan stöta på några nackdelar, kommer aldrig att ”behandlas illa”, förutsatt att de ser till att de inte sviker sin egen integritet utifrån rädsla för att förlora kärleken från deras älskade. De kanske kan bli besvikna, men de kommer inte att bli otillbörligt förnedrade. Verklig kärlek gör aldrig att du förlorar din värdighet; du kommer alltid att kunna stå upp för dig själv. Sund värdighet kommer

att ge dig respekt och inte förödmjukelse eller utnyttjande. Sund kärlek kommer att öppna dina ögon i stället för att göra dig blind; den kommer att göra dig stark i stället för svag och alltid sann mot dig själv, just på grund av att när du ger upp det lilla egot, kommer du inte längre att fästa så mycket vikt vid att dina egna önskemål uppfylls. Genuin kärlek är sund och som sådan är den fri från masochistiska eller sadistiska tendenser; den kommer inte att vara egocentrisk eller kränka din personlighet. Jag vill att ni noterar att det alltid finns två motstridiga strömmar. Tänk på det, mina kära vänner.

Rädsla – mer eller mindre dold i den mänskliga själen – är ett gigantiskt hinder för att uppnå verklig kärlek, och rädsla kan bara finnas när man älskar sig själv för mycket i ett visst avseende, när man tar sig själv på för stort allvar, när man månar alltför mycket om det egna välbefinnandet, när man håller fast vid sig själv i stället för att låta sig följa med och överlämna sig på ett sunt sätt. De som lägger alltför stor vikt vid sig själva måste vara rädda; de som inte lägger så stor vikt vid sig själva behöver inte vara rädda för att något dåligt kommer att hända dem om de tillåter sig att älska. Rädslan täcker era ögon med en tung slöja, så att ni blir blinda. Du kan varken se dig själv eller andra. Genuin kärlek är inte blind, för den kan bara komma från en orädd själ. Den har styrkan att reagera mer eller mindre på rätt sätt, medan kärlek av det felaktiga slaget är svag och försvagande och får dig därmed att reagera på fel sätt. Verklig kärlek skapar, som jag nämnde, en naturlig värdighet som skiljer sig mycket från falsk värdighet som grundar sig i högmod och fåfänga. Sådana felaktiga strömmar i själen alstrar då varningssignaler i form av känslor av värdsilig leda.

En annan källa till världsleda kan återfinnas i en tillbakadragen inställning, där en person drar sig tillbaka in i en ensam värld som han eller hon själv har skapat. Detta görs återigen utifrån rädsla för att ge upp det lilla jaget eller för att ta risker eller utifrån en krass egocentrering. Ett sådant tillbakadragande in i en självskapad värld kan ge vissa tillfälliga fördelar i att befrias från ansvar för andra och som erbjuder möjligheten att leva ett liv uteslutande och kompromisslöst i överensstämmelse med egna personliga preferenser. Samtidigt betalas ett högre pris än vad man i början är medveten om. Sådana personer agerar i strid med de andliga lagarna och deras högre jag ger sig därför till känna genom att få dem att känna världsleda. De kommer således understundom att uppleva ett stort missnöje med livet och därför känna sig ensamma, isolerade och övergivna.

I kärnan av sin själ strävar alla människor efter att ge, att förverkliga och även att göra uppoffringar. Men där de blinda, sjuka eller omogna delarna av själen gör motstånd mot den strävan, uppstår två motsatta strömmar som tenderar att ta ut varandra.

En del av själen vill ge kärlek – och därför också ta emot kärlek. Vadhelst du ger, kommer tillbaka till dig som en våg i ett evigt pulserande kretslopp. Du behöver förstås starta kretsloppet genom

att först ge och inte vänta på att den andra ska börja ge till dig. Denna del av själen vill förverkliga sig själv, vill överlämna egot, göra uppoffringar och försöker med all sin styrka, med varje enskild känsloström, följa de andliga lagarna. Den vill glömma sig själv och inte ta sin fåfänga, sin stolthet och personliga fördelar så allvarligt. En sådan känslomässig ström kommer från det högre jaget som vet var sann uppfyllelse, lycka, harmoni och fullkomlighet kan hittas. Denna ström finns även hos mindre utvecklade själar, men hos dem rör den sig under jorden, så att säga, och stiger bara i sällsynta fall upp till ytan under en livstid.

Den andra delen av personligheten vill ha komfort, bekvämlighet och kommer inte att ge upp något. Den ser ibland lyckans ljus, men föredrar att ha sin tillvaro i en grå, ensam värld som själens blinda del uppfattar som riskfri.

Det är omöjligt att göra rättvisa åt båda strömmarna samtidigt, eftersom de strävar efter precis motsatta mål. Korsströmmarna ger upphov till många andra konflikter, som sträcker sig mycket längre än ni är direkt medvetna om. När man inte längre kan bära bördan av konflikterna som egentligen utgör symptomen på den djupa inre tudelningen, går man till en psykiatriker för att så småningom bli medveten om dessa motstridiga själsströmmar. Bara när du vet om att de finns, kan du göra det inre valet att tydligt följa antingen den ena eller den andra strömmen – eftersom man inte kan följa båda på samma gång – med en fullständig vetskap om vad som måste ges upp och vad du vinner när du bestämmer dig för en av dem. Du har i det här fallet åtminstone den intellektuella kunskapen att säga till dig själv: ”Om jag går i den här riktningen, kan jag inte samtidigt gå åt det andra hållet; jag måste därför göra ett val.”

Detta är ett exempel på ett inre beslut som jag tidigare har nämnt. Man kan bara fatta inre beslut när man har blivit medveten om de dolda känslomässiga strömmarna och kan peka ut var de går in i fel kanaler så att de tar ut varandra. Korsströmmar skapar inte bara psykologiska och andliga blockeringar, utan även fysiska manifestationer i kroppen: trötthet, svaghet och även sjukdom kan ha sitt upphov i känslomässiga kortslutningar. Ju mer frekvent de motstridiga strömmarna kolliderar i själen, desto mer kommer personen att förlora den styrka som annars skulle fungera på ett fruktbart sätt i en sund kanal och därmed förnya sig själv hela tiden.

Vanligtvis vet människor mycket mer i sitt intellekt än i sina känslor, men eftersom de osunda känslorna inte kan anpassa sig till det sunda medvetna tänkandet under det att de är dolda i det omedvetna, behöver de tas fram i medvetandet. Helt bortsett från de andliga sanningarna och den gudomliga lagbundenheten som alla människor som vill leva ett sunt och harmoniskt liv är föremål för, vet varje förnuftig människa att man inte kan röra sig i två motsatta riktningar samtidigt. Det är därför absolut nödvändigt att medvetandegöra de inre motsättningarna, även om ett motstånd måste övervinnas.

Ni kallar ofta en emotionellt sjuk person för omogen, åtminstone inom de områden där själen är osund. Omognad är verkligen en barnslig kvalitet, för det innebär att vilja ha det omöjliga, som ett barn. En omogen person har inte tillräckligt förstånd för att inse att varje handling eller icke-handling medför motsvarande konsekvenser som den mogna personen är förmögen att urskilja och acceptera. Han eller hon kan därmed frivilligt ge upp det omöjliga, medan emotionellt sjuka och omogna själar skulle insistera på att få båda motsatta alternativens fördelar och ingen av deras nackdelar, att både äta upp kakan och ha den kvar. När de måste möta det faktum att detta inte är möjligt, ökar deras inre uppror och därmed deras konflikter, eftersom att göra uppror mot det oföränderliga i sig är en sjuk emotionell ström. De inre konflikterna kan öka i en sådan grad att de börjar återspeglas och manifesteras i människans yttre liv.

Det finns många slags korsströmmar, inte bara de jag nämnde. Kortslutningar kan, tillsammans med andra symtom, ge upphov till en obestämd längtan och sorgsenhet och alla som ofta plågas av liknande känslor bör söka i den här riktningen. Det är naturligtvis inte så lätt att avtäcka djupa och ofta omedvetna strömmar och ni kommer att behöva all er viljestyrka för att övervinna motståndet. Längtan efter Gud och efter ens sanna andliga hem förklarar inte helt känslan av världslikt leda. Den otillfredsställda längtan är verkligen efter Gud, men i en annan bemärkelse än vad som vanligtvis antas. Längtan efter Gud kan bara stillas när en människa lever i fullkomlig harmoni med Guds lagar. När du kommer nära Gud på detta sätt och avlägsnar alla hinder som hindrar dig från att leva i harmoni med Gud, kan längtan efter Gud tillfredsställas redan i detta jordeliv. De som helt och fullt, efter sina bästa förmågor, i enlighet med Guds plan, uppfyller sina jordiska liv, sina individuella uppgifter, som motsvarar det utvecklingsstadium de befinner sig i, blir i själva verket fria från all slags inre disharmoni. Det kommer inte att finnas någon plåga i dem, ingen bitterhet, ingen anspänning, inte heller någon sorg eller världsleda.

För att ännu en gång gå tillbaka till de inre besluten, skulle jag vilja nämna att när du fattar ett negativt beslut i full vetskap om och acceptans av alla dess konsekvenser och medföljande avståenden av vad som måste ges upp – inte bara rationellt utan till slut också genom att få dina känslor i överensstämmelse med det – har du ett bättre utgångsläge än om du skulle insistera på två omöjligheter samtidigt, där du bara önskar dig fördelarna och inte accepterar några av de två alternativens nackdelar.

När du till exempel bestämmer dig för att dra dig tillbaka och leva ett ensamt liv, för att du utifrån ängslan och överkänslighet inte vill ge kärlek, då måste du inombords också räkna med det faktum att du kommer att förbli ensam och sakna kärlek. Vissa glädjeämnen och tillfredsställelser måste då ges upp, inte motvilligt, utan helt och fullt. Även ett negativt beslut, om man verkligen avser att fullfölja det, är ett steg närmare ett friskt tillstånd än den inre obeslutsamheten och

önskan om att ha det på båda sätten. För på detta sätt kommer du åtminstone att förena dig inombords och inte längre täras av inre motsägelser. För att överhuvudtaget nå fram till ett negativt beslut, måste du ta smärtor för att uppriktigt konfrontera dig själv, ta fram det omedvetna i medvetandet och åta dig att betala åtminstone ett visst pris, även om det är för det felaktiga alternativet. En sådan rättframhet tjänar själens hälsa, även om det kanske inte är det bästa möjliga valet.

När människor således väljer att i det yttre eller i det inre avskärma sig från andra – och detta sker ofta enbart i den inre bemärkelsen – kommer de genast att förstå vad detta val innebär. Självisheten, ängslan, överkänsligheten och högmodet har lyckats segra. När längtan efter kärlek, uppfyllelse, ljus, broderskap och att smälta samman med en annan individ följaktligen berör dem, konfronterar de den längtan och säger till sig själva: ”Jag har valt det här, jag vet om priset och jag föredrar att betala detta pris snarare än ge upp min negativitet.” Det kommer att vara just genom det inre arbetet som är nödvändigt för att fatta även ett negativt beslut på ett ärligt sätt. De gör det på så sätt möjligt för sig själva att senare komma till insikt om att de trots allt skulle föredra att göra det sanna valet och att det vore värt att ge upp det som först tycktes vara så svårt att avstå från. De flesta skador orsakas av att man inte gör något val och låter alla känslomässiga strömmar blandas i det omedvetna, utan ansträngningen att verkligen försöka lära känna sig själv. Ett sådant obeslutsamt tillstånd kommer att slita på själen och leda till oundvikliga konflikter, så att det inte blir någon energi över för att förverkliga livet så bra som möjligt på andra områden heller – vare sig det är andligt eller materiellt.

Känslomässiga korsströmmar eller kortslutningar är inte lika starkt närvarande hos alla människor; det finns många grader. Det handlar därför inte om antingen/eller. I vissa fall väller de motstridiga känslorna fram med lika stor kraft och kolliderar med en sådan våldsamhet att vågorna av känslor dränker personen helt, så att han eller hon inte längre kan hantera livet. Och ur ett visst perspektiv är det mycket bättre, eftersom personen på så sätt kommer att hitta vägen till en frivilligt vald läkning mycket tidigare. Utan omvälvningar skulle de flesta människor, utom de få som har uppnått ett mycket högt andligt utvecklingstillstånd, inte hitta vägen till hälsa. När den inre konflikten inte är fullt så uttalad och den ena strömmen är mer på ytan än den andra, kommer de fortfarande att känna motströmmar, åtminstone emellanåt, vilket kommer att försvaga deras styrka och hindra dem från att helt förena själens energier.

Det finns också andra orsaker till känslor av världsleda. Alla dessa har sin grund i vissa förvrängningar i själen, men jag kommer inte att gå in på det nu. Jag har gett er tillräckligt, så att alla som hör eller läser mina ord har rikligt med material för att utforska sig själva. Den som har en sådan längtan bör veta att hans eller hennes omedvetna känslomässiga strömmar inte är helt friska och fria.

Du bör lägga tillräckligt stor vikt vid din själ och hela din personlighet för att verkligen avtäcka det som är dolt i dig, ensam om möjligt och om inte, med hjälp. Samtidigt kan du inte riktigt avtäcka det som finns i dig om du fortfarande insisterar på att lägga så stor vikt vid din smärta, din fåfänga och dina rädslor. Bara genom att minimera deras viktighet kan du hitta modet att upptäcka vad som är dolt, att släppa taget om förespeglningar och att förändra din inre verklighet.

Jag vill nu beröra något annat, då det relaterar till dagens tema. Det är självömkan, som ofta stärker känslorna av värdsilig leda. Att vältra sig i lidande känns så bra för er och ni övertygar er själva om att smärtan som ni upplever måste uthärdas för att det är ert öde. Sanningen är dock att detta mycket ofta inte är fallet; ett sådant lidande har, som jag har förklarat, sin upprinnelse i förvrängda själsströmmar, som ni har makten att rätta till.

Det sjukliga nöjet i att lida – ni kallar det masochism – grundar sig i specifika tendenser. Det utgör å ena sidan en flykt från verkliga problem som man inte vill konfrontera; i en sådan njutbar smärta finner man å andra sidan en kompensation för försakelserna i ens livsupplevelse. Dessa kan ha karmiska orsaker, men ofta skulle mod och viljekraft kunna lindra dem om ni bara öppnade den inre dörren. Oavsett bördorna från era tidigare liv, oavsett vad ni behöver uppleva nu på den yttre nivån, kan ni genom att möta de inre betingelserna som jag visar er om och om igen, läka era själar och få era känslor – inte bara era tankar och handlingar – i harmoni med de andliga lagarna. Som ett resultat kommer ditt liv att vara känslomässigt rikt, harmoniskt och lyckligt och uppfylla dig helt, var du än befinner dig i din utveckling.

Sist men inte minst, tänk även på detta: Genom att göra uppror mot något som du inte kan förändra, kastar du in ditt liv i disharmoni. Omvänt, att acceptera ett oföränderligt ödets slag kommer aldrig att skada en själ. Du kommer givetvis inte, behöver inte och bör verkligen inte vara glad över att acceptera en sådan börda; det skulle vara omöjligt. Men man kan resignera inför den utan att göra uppror och vara bitter. Sorgsenheten som kommer från att gå igenom en sådan svårighet kommer på något sätt att hjälpa till att befria själen. Jag tror att ni alla vid något tillfälle har känt detta.

När ni vältrar er i självömkan, minns ni omedvetet en tidigare reaktion när smärtan stod i proportion med situationens allvar. Genom att vältra sig i självömkan försöker man reproducera den här erinrade känslan, men under omständigheter som inte längre är desamma; när svårigheterna var oundvikliga var ditt överlämnande en riktig reaktion, men nu är det annorlunda. Nu kan du förändra din inställning till din smärta. På grund av den här skillnaden kan samma känsla i det ena fallet vara riktig och sund och i annat fall vara sjuk. Kanske kommer ni att kunna förstå detta.

Mina ord i kväll är inte lätta att greppa och jag ber er att noggrant tänka över dem. Var välsignade, mina kära vänner.

Ursprungligen gett på tyska, översatt till engelska av Hedda Koehler och Judith och John Saly.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelska av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-04-21